

РЕШЕНИЕ

№ 3416

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **1722** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 5967 от 19.02.2021 г., подадена от Б. А. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат А. С. Ч., с адрес [населено място], [улица], ет.1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-78 от 20.01.2021 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № 214-00-5892-3 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО и разпореждане № 214-00-5892-4 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което, на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за безработица за период 06.10.2014 г. до 05.09.2015 г. в размер на 3430,35 лв.

В жалбата са наведени доводи за нищожност на решението, алтернативно за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост. Развиват се доводи, че същото е издадено при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби на КСО и процесуалните на КСО и АПК. Развити са и подробни доводи за незаконосъобразност и нищожност на издадените в производството разпоредения, в

това число се твърди и настъпила погасителна давност. Навеждат се доводи за относимост към производството на разпоредбите на чл. 99 - чл.102 от АПК. Сочи се и, че заинтересованото лице Б. А. В. не е участвала в производството по издаване на Констативен протокол № KB-5-21-00673548/18.09.2019 г. и производството по заличаване на осигурителната информация. Прави се искане за отмяна на Решение № Ц-1040-21-78 от 20.01.2021 г. на директора ТП на НОИ, с което се потвърждават Разпореждане № 214-00-5892-2/27.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-5892-3/27.11.2020 г. и частично Разпореждане № 214-00-5892-4/27.11.2020г., като незаконосъобразно, неправилно и необосновано.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адвокат Ч., който поддържа жалбата и претендира разноски, за което предоставя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. А., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.10.2014 г. от Б. В. е подадено заявление до НОИ с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО. Към него е приложена Заповед № 098/06.10.2014 г., издадена от осигурител Д.Г.С. О. за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 06.10.2014 г., на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

С Разпореждане № 214-00-5892-1 от 16.10.2014 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 06.10.2014 г. до 05.09.2015 г. в размер на 14,85 лв. дневно.

При извършена през 2018 г. и 2019 г. проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на осигурителя Д. Г. С. Е., приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00673548/18.09.2019 г., както и съгласно предоставената информация от страна на компетентните институции Национална агенция за приходите и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, са установени следните относими обстоятелства:

При извършена проверка в Търговския регистър /ТР/ е констатирано, че с Решение № 1 от 04.08.2005 г. по ф. д. 8627/2005 на Софийски градски съд е регистрирано дружество Д. Г. С. Е., със собственици на капитала и управляващи Г. Н. и Д. Д.. На 08.05.2012 г. в ТР за едноличен собственик и управител на дружеството е вписан И. К. Д., като съгласно данни от ТР, лицето е собственик/управител общо на 8 дружества. За И. Д. са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови правоотношения с различни дружества за периода 2004 г. - 2015 г., съгласно които лицето е заемало длъжности „кофражист“, „ниско квалифициран работник в строителството“, „общ работник“, „охранител“, „работник строителство“, „бойджия сгради“.

От страна на Д. Г. С. Е., съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ в компетентната ТД на НАП са подадени уведомления за сключване/прекратяване на 342 бр. трудови

договори с 280 лица, като договорите са сключени за периода от м. 02.2007 г. до м. 04.2019 г. вкл.

За наетите лица за цитирания период са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с вид осигурен "01" - за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход от средния до максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години). Подавани са данни с декларация обр. 1 на едни и същи дати през 2017 г. - 2018 г. за периоди от 2012 г. до 2016 г. за голям брой лица с вид осигурен "14" - за работещи без трудови правоотношения с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години).

Установено е, че в ТР не се визуализират публикувани годишни финансови отчети за дейността на дружеството от 2011 г. до момента.

При извършена справка в „Регистър Приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от месец ноември 2010 г. до месец март 2019 г. вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към датата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 232 815,61 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП).

Констатирано е, че от страна на Д. Г. С. Е. са подадени в ТП на НОИ - С. град приложения с попълнени данни и ползване права за временна неработоспособност в размер на 40 475,03 лв., отнасящи се за 10 лица.

В Д. Г. С. Е. са наемани лица за кратък период от време, като след прекратяване на правоотношението си, същите са подавали заявления за отпускане на парично обезщетение за безработица.

При осъществената на 13.09.2019 г. проверка на място от контролните органи на ТП на НОИ - С. град на адреса вписан в ТР за седалище на дружеството [населено място], ж. к. Д. 2, [улица], ет. 1 не е открит управител или представител на дружеството, не е установена табела или указателни знаци за наличие на лице с наименование Д. Г. С. Е..

С писмо изх. №1043-21-625#3/11.06.2019 г. до ТД на НАП - С. град е изисквана информация, относно упражняваната от Д. Г. С. Е. търговска дейност, подаваните годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, регистрираните обороти, както и дали лицата за които от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО са упражнявали трудова дейност в дружеството. Във връзка с това е постъпил отговор вх. №1043-21-625#4/18.07.2019 г. от ТД на НАП - С. град, в който е посочено, че има данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО с декларираните приходи и разходи за периода от 2010 до 2012 г. вкл., няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2013 до 2018 г. вкл., дружеството няма регистрирани фискални устройства, няма отчетени обороти. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.01.2014 г.- 31.03.2019 г. са подавани по интернет с КЕП на името на И. Д..

До наетите по трудови правоотношения лица са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК, с цел изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО, но лицата не са се явили, за да дадат сведения и пояснения.

В резултат на извършената проверка на Д. Г. С. Е. контролните органи са приели, че дружеството не е извършвало търговска/стопанска дейност, която да поражда необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение, поради което и

спрямо назначените в периода 2013 г. - 2019 г. лица не е изпълнен състава на чл. 10 и § 1, т. 3 от ДР на КСО. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид това, на осигурителя Д. Г. С. Е. на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания №3Д-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01. 2013 г. до 31.03.2019 г. вкл., в това число и за Б. В..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на Д. Г. С. Е. за указания период, включително за Б. В. за периода от 18.09.2014 г. до 05.10.2014 г., послужили при преценката на правото на ПОБ.

След приключилата проверка и заличаването на данните в Р., с Разпореждане № 214-00-5892-2/27.11.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане № 214-00-5892-1/16.10.2014 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а КСО.

С Разпореждане № 214-00-5892-3/27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

Издадено е и Разпореждане № 214-00-5892-4/27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено лицето да възстанови добросъвестно полученото ПОБ за периода от 06.10.2014 г. до 05.09.2015 г. в размер на 3430,35 лв. /три хиляди четиристотин и тридесет лв. и 35 ст./ - главница.

Разпореждане № 214-00-5892-2/27.11.2020 г., Разпореждане № 214-00-5892-3/27.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-5892-4/27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, са оспорени по реда на чл.117 от КСО с отделни жалби, като жалбите са разгледани в едно общо производство по чл.117 от КСО във вр. чл.32 от АПК.

С обжалваното в настоящото производство Решение №1040-21-78/20.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град са потвърдени Разпореждане № 214-00-5892-2/27.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-5892-3/27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, като са разгледани всички наведени от страна на жалбоподателя възражения и са изложени подробни мотиви по всяко от тях. Жалбата срещу Разпореждане № 214-00-5892-4 от 27.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е приета за частично основателна по отношение на искането за погасяване по давност на вземането на НОИ за периода от 06.10.2014 г. до 31.12.2014 г. вкл.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни

изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение №1040-21-78 от 20.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство, съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение №1040-21-78 от 20.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в това число, във връзка с възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката по делото е представено и прието Удостоверение, издадено в уверение на това, че на 20.01.2021 г. Т. В. - директор на ТП на НОИ С.-град не е ползвал отпуск и не е бил в командировка в страна или чужбина. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания също са издадени от компетентен орган – ръководител на осигуряването за безработица, съгласно Заповед № Ц 1015-21-45/13.07.2020 г., според която изпълнението на функции на административни органи по чл. 54ж ал. 1 и ал. 3 и по чл. 54ж ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО са възложени на М. Б. – главен експерт по осигуряването. С цитираната заповед е възложено на изброените в нея служители да издават и подписват разпореждания за отпускане, изменение, отказване, спиране, прекратяване, възобновяване на парични обезщетения за безработица по реда на КСО. Процесните разпореждания са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателката не е имала качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и поред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с

новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

В случая не се касае за възобновяване на производството по общия ред на чл. 99 и сл. от АПК, което е от компетентността на по-горестоящия административен орган, а за специалното производство по чл. 54ж, ал. 2, т. 2 от КСО за преразглеждане на административен акт, когато паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато, поради което са неоснователни възраженията в жалбата за нарушение на правилата на АПК и нищожност, поради липса на компетентност на органа. На следващо място пак с оглед наведените възражения следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2 КСО е специална спрямо общите разпоредби на чл. 99 и сл. от АПК (Глава 7 от АПК озаглавена „Възобновяване на производства по издаване на административни актове“). В този смисъл не се прилагат сроковете за възобновяване, уредени в чл. 102, ал. 1 – 2 АПК, а именно три месеца от влизане в сила на акта, респ. три месеца от узнаване на обстоятелството, което служи като повод за възобновяване, но не по – късно от една година от възникване на основанието. При това положение не следва да се обсъжда наличието на преклузия на сроковете.

Последващият контрол по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респективно на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона правомощия. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства. Във връзка с изложеното съдът приема за неоснователни възраженията на жалбоподателята в този смисъл.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за

„осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице (в този смисъл Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г.).

В настоящия случай за доказване на това обстоятелство по делото е налична единствено Заповед № 098/06.10.2014 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на Б. А. В. с Д.Г.С. О.. Цитираният в заповедта за прекратяване трудов договор не е приобщен по делото. В този смисъл не се установяват основни параметри на трудовото правоотношение – длъжност, размер на възнаграждението, длъжностна характеристика, от която да бъде установено какви са били основните задължения. Липсват и доказателства за изплатено трудово възнаграждение за периода на действие на трудовия договор.

По отношение на представената пред настоящата съдебна инстанция трудова книжка, в която е вписано, че жалбоподателката е полагала труд на длъжност „продавач-консултант“ за периода 18.09.2014 г. – 06.10.2014 г. при работодателя Д.Г.С. О., с възнаграждение 470 лв. и 8 часов работен ден, следва да се посочи, че по искане на ответника в настоящото производство е открито производство по оспорване на страници 20 и 21 от ТК на Б. А. В., в частите и относно поставените подписи и печат на управителя на дружеството. Видно от представеното заключение на съдебно-графологичната експертиза е, че копията на подписи за „управител“ на страници 20 и 21 от ТК не са копия на подписи положени от И. К. Д.. В този смисъл съдът приема, че не са налице доказателства, от които да може да се направи извод, че Б. А. В. е полагала труд в полза на посочения осигурител.

В случая и от извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя Д.Г.С. О., се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност в посочения период.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че Д.Г.С. О. през 2013 г. и до м.09.2019 г. не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето, посочено в издадените задължителни предписания, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са

подавани данни в НОИ. В тази връзка се налага обоснованият извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл.10, ал.1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО. В случая проверките по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., включително и за Б. А. В. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Констативен протокол №КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. за извършена проверка на Д.Г.С. Е. е издаден във връзка с извършена проверка от страна на контролните органи на ТП на НОИ С.-град. Проверката по разходите на държавното обществено осигуряване на Д.Г.С. Е. е възложена със Заповед №ЗР-5-21-00575513/06.06.2019 г. на административния орган, явяваща се правното основание за съставянето на горецитирания констативен протокол.

Въз основа на Задължителни предписания №ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01. 2013 г. до 31.03.2019 г., от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на Д.Г.С. Е., в това число и за Б. А. В..

Предвид гореизложеното и след като реално не е осъществена трудова дейност от жалбоподателката, не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. Б. А. В. не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение. При това положение същата няма право на обезщетение, каквото не оспорва, че е получила.

В обобщение на гореизложеното следва да се посочи, че в хода на съдебното производство жалбоподателката, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от нея трудова дейност при осигурител Д.Г.С. Е., въпреки дадените и указания в определението за насрочване. Същата не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за нея не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Наличието на трудов договор не е достатъчно условие за възникване правото на обезщетение за безработица, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Защитими

са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали. Затова настоящият състав намира, че административния акт, предмет на съдебен контрол е издаден при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми.

Във връзка с довод на процесуалния представител на жалбоподателката, следва да се отбележи, че в установения с КСО и Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица (НОИПОБ) ред за преразглеждане на влезли в сила разпореджания, който се явява специален спрямо общия, установен в АПК, няма изискване разпореджанието за отмяна на отпускането на ПОБ да е влязло в сила, за да бъде извършена новата преценка на правото по подаденото заявление за отпускане. Съгласно чл.54л от КСО отпускането и изчисляването на ПОБ се извършва въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1, подадени в Р., поради което и при наличие на нови данни за длъжностното лице възниква основание за извършване на нова преценка на правото на ПОБ по конкретно подаденото от лицето заявление. Освен това в разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО е регламентирано, че обжалването на разпореджанията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

С оглед наведените в жалбата и поддържани в хода на съдебното производство възражения за нарушени права, свързани с неучастието на жалбоподателката в административно производство, по което се явявала заинтересовано лице, следва да се има предвид, че производството по установяване на юридическите факти от значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателят или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти, от които черпят своите осигурителни права. В настоящия случай няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица. Контролните органи на НОИ имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията осигурител- НОИ. Участието на жалбоподателя в отношенията между осигурителя и НОИ, още по малко в служебните контролни проверки не намират опора в закона. Констатациите на органа се основават на други производства и актове, в които жалбоподателката няма възможност да участва. За нея е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси-чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и

интереси чл. 21, ал. 1 АПК. В административното и съдебно производство защитата на жалбоподателката не се основава на доводи за упражнявана трудова дейност и доказателствени искания, за установяване на факта, че е била извършвана, които са фактическите и правни основания за валидно възникване на осигурително правоотношение.

По отношение на наведените доводи за изтекла погасителна давност на разпореждането за възстановяване на недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица следва да се посочи, че съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършени осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Ал. 3 на цитираната норма предвижда случаите, при които се прекъсва давността, а именно: т. 1./ с влизане в сила на разпореждането за установяване на вземането и т. 3./ с предприемане на действия по принудително изпълнение. Давността спира да тече при обжалване - докато продължава спорът относно вземането и в случаите на образувано друго административно или съдебно производство, от което зависи издаването на разпореждане или отпускане на парично обезщетение или помощ по този кодекс /чл. 115, ал.5 КСО/.

Това искане е наведено за първи път с жалба вх. № Ц1012-21-1486#1/22.12.2020 г., като видно от оспореното в настоящото производство Решение №1040-21-78 от 20.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град същото е прието за частично основателно за периода от 06.10.2014 г. до 31.12.2014 г. вкл. и задължението е заличено. За останалия период, предвид гореизложеното съдът напълно споделя аргументите на административния орган, тъй като петгодишният давностен срок по чл. 115, ал. 1 от КСО за вземането на НОИ, произтичащо от неоснователно изплатено ПОБ за 2015 г. започва да тече от 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2020 г., а Разпореждане № 214-00-5892-4 на ръководителя на осигуряването за безработица е издадено на от 27.11.2020 г.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. В., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-78 от 20.01.2021 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С., с което е оставена без уважение жалбата и срещу разпореждане № 214-00-5892-3 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което, на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 10 от КСО е отказано отпускане на обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО и разпореждане № 214-00-5892-4 от 27.11.2020 г. на ръководител на осигуряването при безработица, с което на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение за безработица, което в частта за периода 06.10.2014 г. до 31.12.2014 г. е прието за основателно, поради изтекла погасителна давност.

ОСЪЖДА Б. А. В. да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.
Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия: